

KATOLIŠKI GLAS

TAXE PERÇUE	GORIZIA	SETTIMANALE - REDAZIONE E AMMINISTRAZIONE: RIVA PIAZZUTTA, 18 34170 GORIZIA - TELEFONO 0481 - 533177 - DIRETTORE RESPONSABILE: MONS. MOČNIK FRANCESCO - REGISTR. TRIBUNALE DI GORIZIA N. 5 DEL 28 - 01 - 1949 - SPEDIZIONE IN ABBONAMENTO POSTALE - GRUPPO 11/70% AUTORIZZAZIONE DIREZIONE PROVINCIALE P.T. DI GORIZIA	UREDNIŠTVO IN UPRAVA:	Riva Piazzutta, 18 - 34170 GORIZIA - GORICA Tel. 0481 - 533177 - Telefax 533177 Poštni t/rn 11234499
TASSA RISCOSSA	ITALY		Poduredništvo: Vicolo delle Rose, 7 - 34135 Trieste - Trst - Tel. 040 - 414646	

Lipa miru in Lipa sprave

Duhovnik, glasnik žive vere

Nekega dne so Martina Lutra vprašali, kaj bi storil, če bi mu povedali, da bo konec sveta jutri. Odgovoril je: »Zasadil bi jablano.«

Udeleženci svetovnega kongresa Cerkva v Bazlu v preteklem mesecu maju so ob koncu zasedanja zasadili lipo kot simbol miru in upanja. Zasadili so jo na trgu pred protestantsko cerkvijo, ki so jo leta 1912 dali na razpolago Socialistični Internacionali, ki je tam zasedala v upanju, da prepreči prvo svetovno vojno. H koreninam lipe so nasuli zemlje nabrane v raznih deželah Evrope. Prinesli so jo od Islandije do Krete, od Portugalske do Litve. Pest zemlje so prinesli z groba p. Popieluszka v Varšavi, kepo zemlje pa tudi iz taborišča v Mauthauznu in celo iz sedeža NATO.

Trije otroci so zalili lipo z vodo, ki so jo zajeli ob izviru Rena in jo s štafeto prinesli v Bazel.

Kongres so zaključili na Münsterplatzu vsi navzoči z molitvijo nicejsko-carigradske veroizpovedi (381), ki jo priznavajo vse krščanske Cerkve. V tej veroizpovedi se izpoveduje o Sv. Duhu, da »izhaja iz Očeta« in manjkajo besede »in Sina«, ki jih je pozneje dodala zahodna rimska Cerkve. Po izpovedi vere so vsak v svojem jeziku zapeli »Očenaš« in vsi so se držali za roke v kolu okrog velikega venca iz rož z barvnimi mavrice.

Poljska zastopnica Halina Bortnowska Dabrowska je dejala: »Med kongresom smo živeli kot v sanjah, kot v preroških sanjah: Evropa kot očiščena, ozdravljena od svojih ločitev, tudi tistih med Vzhodom in Zahodom.«

LIPA SPRAVE

Na nekem drugem koncu Evrope, na ljubljanskih Zalah so že pred lipo v Bazlu zasadili LIPO SPRAVE. Zasadili so jo kot drevo, ki naj sprte Slovence opominja k spravi: k spravi v imenu mrtvih, vseh

mrtvih v zadnji vojni in revoluciji na katerikoli strani so padli, pod katerokoli zastavo so se borili in umirali ali pa postali le žrtev človeške zlobe in sovraštva, ali še boljše človeške zmote. Saj smo takrat v bistvu vsi Slovenci želeli isto: SVOBODO, PRAVIČNOST, MIR. Svoboda od okupatorja; večjo socialno pravičnost za vse; mir, ki naj vrne slovenske ljudi k njih družinam in k njihovem delu za vsakdanje življenje.

Vsi smo isto želeli, toda iskali smo vsak po svoji poti, zaverovani vsak v svoj prav. Naši primorski fantje so od vojakov domov pisali: »Še bo lušno!« V to lepšo prihodnost smo vsi trdno verovali. Naša zmota pa je bila, da smo se šli v igro v prid tujcem, za tuje ideologije. Z Ivanom Cankarjem bi lahko ponovili: »Šli smo se za tujo učenost.«

Ene je izvabila tuja učenost iz Moskve od »očka« Stalina »V boj za svobodo, v boj za sovjet!« Koliko jih je bilo, ki so vedeli, kaj to pomeni?

Drugi so se zapirli v antikomunizem v naivnem zaupanju v zahodne demokracije. Niso se zavedali, da ni dovolj boriti se proti komu ali čemu, temveč da se je treba boriti za koga in za kako vrednoto. Kristus se ni prišel bojevati zoper satana, temveč je prišel graditi božje kraljestvo. Pozitivne vrednote morajo biti v vsakem programu. Ni dovolj se boriti zoper plev, če ne veš, kaj boš na njivi sadil.

Skupina dobronamernih rojakov v Sloveniji in po svetu je razumela, kako nesmiselno je bilo, »ko Slovenec je moril Slovence, brata«. Razumeli so, da je prišel čas, ko »podajmo si roke v spravo, saj «strašna slepota je takrat Slovence zaslepila». V ta namen so zasadili lipo, da bi se vsi okrog nje zbrali, si v krogu podali roke in složno zapeli: »Edinost, sreča, sprava k nam nazaj naj se vrnejo!«

Da bi čimprej do tega prišli!

K. HUMAR

Goriška stolnica je bila danes prenapolnjena. Ljudje so prišli na nova mašo Karla Bolčine, goriškega novomašnika. Svojci in prijatelji, koprski škof M. Pirih, duhovniki in diakoni, vsi so se veselili tega dne.

Po enajstih letih molitve je goriška Cerkve izprosila novega delavca.

***

»Kristusova ljubezen naj v obilju prebiva med vami. S psalmi, hvalospevi in duhovnimi pesmimi hvaležno iz srca prepevajte Bogu« (Kol 3, 16).

Morda bi lahko s temi besedami, ki so preko novomašnikovega življenja in njegove prve mašne daritve postale tudi naše, izrazili današnje veselje in zahvalo, občuteno ljubezen, ki jo ima Bog do nas, ko nam podarja Karla na nov, poseben način, da bi se mi tudi po njem mogli približati Bogu.

***

Na orgle je zaigral H. Bergant in zadonela je slovesna pesem Novomašnik, bod' pozdravljen. Zbor L. Bratuž iz Gorice in F. B. Sedej iz Števerjana sta združena bogatila nedeljsko liturgijo pod vodstvom prof. S. Jericija. Slednji je že leta 1982 skomponiral slovensko mašo posvečeno neznemu novomašniku. In bila je prvič zapeta ob današnji slovesnosti.

Goriški skavti so svojemu bratu Karlu pripravili lep sprejem in se ob oltarju strnili okrog nje ga ob njegovi prvi daritvi. Prijatelji iz Slovenije pa so ga v narodnih nošah pospremili pred oltar, kjer mu je njegova sestra Mirjam podarila križ, v katerem

je »skrita ljubezen do Boga in do svojcev«.

***

Gospod, za Teboj bom hodil!

Letos je Bog bogato blagoslovil slovenski narod in mu podaril 35 novomašnikov, med temi tudi Karla v zamejstvu. Zato so kot luč in kot kvas padale nad nas besede iz berila: »Veselite se z Jeruzalemom! Vriskajte od veselja z njim vsi, ki žalujete nad njim!« (Iz 66, 10)

Kot da bi bile te besede izbrane prav za nas. Kot da bi po novomašnikovem življenju danes iz našega trpljenja in razdeljenosti, iz naših resničnih težav bili sposobni dvigniti naš pogled po Jeruzalemu, kjer bomo nasičeni od tolažb. Kot reka različnih ljudstev se bomo stekli vanj. Tam bodo naši otroci nošeni na rokah, ker ne bodo več sužnji našega nerazumevanja, ker bodo z nami gledali Jeruzalem in se bo veselilo njihovo in naše srce.

Današnji dan nas kliče, da bi se zavedli obljube Jeruzalema, ki ga za nas ni in ga ne more biti, če se ne začneja že danes. In bili smo priča, da nas je danes dosegla tolažba Jeruzalema, da nas je dosegla Njegova reka, da se je Njegova polnost po Karlovem blagoslovu približala tudi našim otrokom.

Danes je dan, ki nam je ponovno dan kot živ in jasen zgled, da s Karlom izberemo Jeruzalem ali da se obrnemo stran od njega, da ostanemo tam, kjer smo bili, in da ne verujemo božji besedi. Tisto, kar je edino pomembno, pravi drugo berilo, je biti »nova stvar« in se ne ponášati z ničemer drugim »razen s križem našega Gospoda Jezusa Kristusa, s katerim je svet za nas križan in mi svet«. (Gal 6,14)

Če je bil danes Karel v moči Kristusove daritve sposoben umreti sebi in zaživeti samo Njemu, smo po njem prejeli tudi mi upanje.

Gospod škof M. Pirih nam je govoril, da smo poslani tudi mi, da smo prištetih dvainsedemdeset, o katerih govori evangelij, da je žetev velika... Naj prosimo »Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev«. Ne glede na naš poklic in življenjski stan bi morali odgovoriti vsak dan našemu Delodajalcu. Edinemu Gospodarju našega življenja. Edinemu Očetu, ki za nas poskrbi. Ki želi, da gremo brez torbe, brez kruha, brez denarja, da se ne bi naslanjali nase. Sele ko bomo zaupali Bogu popolnoma, vsak v svojem načinu življenja, se bomo mogli zaupati tudi drug drugemu brez strahu, brez računanja, brez pričakovanja povračila.

Božja beseda je živa in učinkovita. Ko bi se vsi skupaj, ne samo duhovniki in redovnice, vsak dan dali Kristusu na voljo in se vsak dan odzivali božji besedi, ko bi v vsakdanjosti živeli s Kristusom, bi bile spremembe vidne.

Gospod škof je v svojih besedah orisal tudi pomen in vrednost današnjega duhovnika. Duhovnik je ljudem potreben, da nas povezuje z Bogom, da nas naravnava nanj. Da ruši med ljudmi prazne utvare, da človek živi samo od dela. Da razdira samozadovoljstvo. Duhovnik je potreben kot božje znamenje, da obstaja tudi svet svobode, popolnega miru in pravičnosti. Je glasnik žive vere, potrpežljive ljubezni in svetlega upanja.

On spremlja na svoji poti otroke, mladino, zakonce, bolne, trpeče, tiste, ki so se na različne načine oddaljili od vere. Kot zemeljski oče, posvečen in od Boga poslan ne bo nikogar zavrnil in zapustil, ampak bo življenje vsakega sprejel in ga položil v božje roke.

Gospod škof je nazadnje spregovoril v italijanščini in poudaril pomen vzgoje v krščanski družini. Ta je prva, ki lahko pripravi otrokovo srce, da bo zasluilo in razločilo vzgibe božjega klica.

V našem zamejskem prostoru, ki nosi v sebi veliko trpljenja in se to trpljenje nujno odraža tudi na duhovni ravni, je današnja nova maša velika milost, velik blagoslov za nas vse. Karel je s svojo odločitvijo vzel križ in zarezal brazdo. Bog daj, da bi bilo zaradi njegovega zgleda drugim lažje slediti božjemu klicu.

Gorica, 9. julija 1989

anka

Novomašna kronika

Goriška stolnica je bila za novo mašo tako polna kot ob res izrednih priložnostih; verno ljudstvo je prihitelo od vseh strani, tudi z onstran državne meje. To se je poznalo pri mašah na vaseh, kjer je bilo manj udeležbe kot običajno. Števerjanski fantje so na vratih stolnice postavili visok slavalok z napisom: »Novomašnik, bod' pozdravljen«. Goriške, sovdenske in števerjanske ženske so okrasile in počistile cerkev; nad oltarjem je visel simbol — bela hostija iz belih rož.

Novomašnik je maševal skupaj s prijateljem novomašnikom iz Kamenj na Vipavskem Božom Rustjo ter g. Zbogarjem, župnikom pri Sv. Ivanu in še nekaterimi drugimi duhovniki. Stregla sta mu dva diakona, eden Goričan.

Po maši je neki italijanski kanonik vzkliknil: »Kakašna manifestacija!« Med mašo so številni mašniki pomagali obhajati, tako da pri obhajilu ni bilo gneče. Novomašnik je po maši vsakemu stisnil roko namesto tradicionalnega poljuba relikvij.

Skoro dve uri je trajalo novomašno slavlje v cerkvi, a se ni zdelo dolgo.

Kot običajno je sledilo novomašno kosilo. Pripravile so ga sestre v Zavodu sv. Družine. Niso imele lahkega dela pripraviti kosila za toliko povabljenih. Toda pomagala jim je mladina, dekleta in fantje, ki so strumno kot izvežbani natakari prinašali jedila in pijačo na mizo. Po kosilu so šli gostje in drugi v cerkev sv. Ivana, kjer je bil slovesen blagoslov ob 17.30.

K uspehu nove maše spadajo tudi pevci. Te je novomašnik povabil po večernicah v Zavod sv. Družine, kjer se je veselje nadaljevalo pozno v noč. Tudi to spada k običajem slovenskih novih maš.

Naj povemo še, da se je Karel Bolčina rodil pred 25 leti v Pevmi, kjer je takrat družina stanovala. Pozneje so se Bolčinovi preselili v Gorico v ul. Campi v svojo hišo. V Gorici je obiskoval osnovno šolo ter slovensko gimnazijo-licej. Ze kot mlad po bič je po prvem sv. obhajilu zahajal v cerkev sv. Ivana in stopil med strežnike. Tej cerkvi je ostal vedno zvest kot strežnik, bralec in organist. Tu je verjetno pogljal in zrasel njegov poklic. Saj mu po maturi ni bilo težko stopiti v bogoslovje, ki ga je obiskoval v Vidmu in Ljubljani, ker je hotel nadškof, naj spozna tako italijanske bogoslovce kot slovenske. Tako je Karel Bolčina imel redko možnost, da spozna bogoslovce in mlajše duhovnike iz vseh sosednjih škofij.

Ko bodo minili medeni tedni nove maše, bo g. Karel gotovo zagrabil za delo, saj se je po smrti dveh dušnih pastirjev tega nabrala velika kopica.

Prijatelju v spomin

Kdor je našel prijatelja je našel zaklad. Kdor ga je nenadoma izgubil, se mu je podrl svet.

Tako bi lahko rekli za pokojnega g. Jožeta Juraka. In tudi on je prvi stavek velikokrat ponavljal.

Dne 2. julija se je z drugimi sopotniki odpravil na romanje po Dalmaciji in v Medjugorje. V zadnjem pismu, ki je prišlo na najin naslov, je dobesedno napisal: »Grem na pot, ki me pravzaprav ne veseli posebno. Odločil sem se zanj, da si sam ustvarim sodbo o Medjugorju. Gotovo ne bo tako pozitivna kot je bila lani v Fatimi. Kar se tiče Turčije, grem rad. Priložnost, ki se ne bo več ponovila. Zame bo nov svet in jaz rad vedno znova kaj odkrivam.«

Kdo ga takega ne pozna? Vedno nasmejanega, širokega srca in dobrih rok. Vrata njemu zaupnega župnišča so se vsakemu odprla in marsikdo je pod njegovo streho dobil tudi prenočišče. Kaj bo zdaj? Ne samo, da smo mnogi izgubili dragega prijatelja; farani so ostali brez župnika, ki ni izgubil volje do dela niti, če je k večerni maši prišla ena sama faranka. Zato pa je njegova beseda spodbujala in pomirjevala istočasno. Vsega tega se bomo intenzivneje začeli zavedati šele zdaj, ko smo ga izgubili. Izgubili za ta minljivi svet, saj lahko upamo, da je že naš priprošnjik pri Bogu in Mariji, ki se ji je tako otroško znal priporočati. Tudi njegova gabska Marija v stranskem oltarju bo morda ostala brez sveč, ki jih je tolikokrat prižigal.

Sele leto dni je minilo, kar so mu po dolgih mesecih skoraj dobro popravili roko, ki si jo je nesrečno zlomil. Bil je poln življenja in načrtov. Poleg Turčije je želel letos obiskati tudi Južno Tirolsko, kjer je deloval kot mlad kaplan. V načrtu pa je bil tudi obisk pri bratu, so-

rodnih in na Brezjah. Zdaj se je vse podrl — ostali bodo le lepi spomini. Še dobro, da smo že jeseni pomolili na grobu staršev, kjer je zdaj, po pisanem življenjskem potovanju, našel svoj zadnji počitek.

In kaj bo »Katoliški glas« brez njega? Upravičeno lahko napišemo, da so se podrl trije vogli. Konec tedna je prebiral časopise in zasledoval novice, ob ponedeljkih je šel po večerni maši na uredništvo, pisal in korigiral. Ze nedeljsko popoldne pa je dostikrat porabil za pot v Moško, kamor je dajal delat ali hodil iskat klišeje. Tudi ob torkih zvečer se je včasih dolgo v noč videla luč v prvem nadstropju hiše št. 18 na Placuti. Sreda pa je bila dan Katoliškega glasa. Po maši na Vrhu se je odpeljal v tiskarno, kjer je bil najmanj do štirih popoldne v polnem zamahu pri delu. Samo kosilo si je privoščil pri sestrah, ki so tako dobro

skrbele zanj. Zvečer tega dne je bil najbolj zadovoljen, oz. srečen človek. In če ga je kdo tedaj povabil na večerjo, je bil zelo hvaležen. Rad je šel včasih kam na obisk. (Vsem tistim, ki so ga včasih imeli v svoji sredi, bo zdaj manjkalo). Še raje pa je sam koga povabil in bil velikodušen. Zdaj mu bo pa Bog poplačal vso to gostoljubnost in prisrčnost.

Prezgodaj je bil njegov odhod za nas, a božja pota niso naša pota. Kljub pomanjkanju duhovnikov ga je Bog poklical k sebi. Dne 11. junija smo skromno proslavili in zalili njegovo 45-letnico duhovništva. Ponavljal je, da 50-letnice ne bo dočakal, vseeno pa smo upali, da bomo čez pet let poleg zlate obhajali tudi bratovo srebrno — midva pa bi poleg nji praznovala srebrno poroko (na isti dan kot brat Cvetko). Kakšna slovesnost bi to bila! Pa bodo ostale le sanje. Hvaležna pa sem Bogu, da smo vsaj točno na 45-letnico skupaj poročali na Barbano in imeli lep dan, ki se je iztekel v Števerjanu, na obisku pri gospodu dekanu, njegovem prijatelju. Sicer pa je imel veliko prijateljev, posebno med duhovniki, in njegova družba je bila vsem prijetna. Zdaj ga bo pogrešal dr. Škerl, ki je ob torkih prinašal k njemu tržaško pošto, dr. Humar pa je izgubil vestnega in kritičnega sodelavca. In še vsi drugi, ki jim je vedno privoščil prijazno besedo in bil v pomoč.

Vrzel, ki je nastala z naglo smrtjo g. Juraka, se ne bo tako hitro dala popraviti, ostane pa nam upanje, da se enkrat spet srečamo, rešeni vseh zemeljskih nadlog.

R. B.

G. Jože Jurak je na povratku z romanja nenadoma umrl v hotelski sobi v Banja Luki v noči od četrтка 6. na petek 7. julija. Pokopali so ga v torek 11. julija v Novem mestu. Več bomo povedali prihodnjč.

Gornje misli je napisala njegova sorodnica Rafaela Böhm.

V PROTITOKU

In če nas je malo?

Ob zaključku delovnega leta

Star je že običaj, da se ob zaključku načrtovanega dela potegne črta in pregleda, kaj je bilo storjenega, kakšen je bil učinek itd. V mislih imam ne le goli statistični pregled prireditev in pobud, ki smo jih uspeli izvesti med letom; bolj me zanima učinek našega delovanja na okolje, v katero smo postavljeni in kamor sega naš vpliv. Izhajam namreč iz prepričanja, da pušča vsak poseg v okolju in družbi svojo sled: kakovostno ponudbo spremlja običajno odobravanje ali tudi odkrito nasprotovanje, vsekakor pa je sled trajna, kar je v nasprotju z mlačnostjo reakcij in z dolgočasnostjo ob ne-kakovostnem posegu. In prav tu se že zapletemo v prve težave. Kaj pravzaprav pomeni preverjanje, zakaj bi ga morali izvajati, kaj naj bo predmet našega preverjanja? To so vprašanja, na katera bom skušal na kratko odgovoriti.

Preverjamo lahko le nekaj, kar je bilo izvedeno po določenem načrtu. Če sem lani načrtoval, da bom zaslužil 20 milijonov lir, lahko sedaj preverim, če sem to vsoto dosegel ali ne. Da banaliziram zadevo s preprostimi primerom. Vsak delovni proces delimo v tri faze: načrtovanje, izvedbo in preverjanje. Le v tem kontekstu ima naše preverjanje smisel. Vsaka od treh faz je bistvene važnosti, saj bi bila ena brez druge pravi nesmišlj. Za pravilno preverjanje pa moram najprej pravilno in skrbno načrtovati. Ravno načrtovanje (pa tudi izvedba) je naša šibka točka, ker si drugače ne morem razlagati neuspešnosti in slabega delovanja ali celo propada marsikaterega našega društva, ustanove ali podjetja.

Nekje sem slišal besede: »Delo, ki ga opravljam, mora biti od danes za jutri in ne od včeraj za predvčerajšnjim!« To je edini pravilen in obenem moderen pristop do kateregakoli opravila. Ves svet temelji na takih ali podobnih zakonitostih, zato ne bi smeli za tem zaostajati ne katoličani in ne celotna naša skupnost v zamejstvu. Tega pravila bi se morali držati pri še tako majhnem projektu, ker je edini porok za uspešno delovanje le nenehna skrb za kakovost, ki jo pa merimo s preverjanjem količine zaželenega učinka, ki smo ga dosegli. Naš glavni »greh«, če ga lahko tako imenujem, pa je nekakšna zmeda v ločevanju pojmov: *cilj in sredstvo*. Preprostokrat se ta dva med seboj tako prepletata, da ju s težavo ločujemo; najbolj pogosta napaka pa je, da sprejememo neko sredstvo za pravi cilj našega dela. Prav zato zahteva načrtovanje dolgo obravnavo, razčiščevanje pojmov, medtem ko iz vsakodneвне prakse vem, da ga običajno opravimo v nekaj minutah, saj je še toliko stvari, o katerih se moramo pomeniti (urniki avtobusov, cene ipd.), da za »čvekanje«

nimamo časa. In vendar je vsak poseg dober, le če je sad premišljenega in do podrobnosti izdelanega načrta. Toda če postane moj cilj ta ali ona prireditev, ta ali ona pobuda — in ne nekaj, kar je nad njo, kar povezuje vse, ki pri tem sodelujejo, s čimer se vsi istovetijo — in to izvedem le, ker je taka tradicija, pa čeprav vidim, da je zanimanje vedno manjše, da so napor, ki jih vlagam, vedno večji in sem pri tem zaslepljen z nesmiselnim vprašanjem, zakaj se za to več ne zanimajo, tedaj se moram najprej vprašati, ali nisem morda prav v osnovnem načrtovanju nekaj zgrešil, ali nisem pravzaprav s svojim predlogom nezanimiv, neaktualen in neživljenjski, izven sveta, v katerem živim, ter z veliko ponižnostjo sprejeti možnost, da s svojo neustvarjalnostjo lahko uničim še to malo, kar mi ostaja. Sredstvo je zamenjalo moj pravi cilj, ki sem ga prav gotovo nekoč imel, a je s časom zbledel in mi je zato ostala le gola pobuda, ki visi nad mojo glavo kot Damoklejev meč, in le čakam, kdaj bo udarila po meni, saj se mlajši že itak za to ne zanimajo, jaz pa sem tako obremenjen, da ne bom kaj dlje zdržal v tem ritmu. Ob neuspehu pa je naše zdržanje vselej podobno: nekakšna narejena užaljenost in skreganost s svetom, družbo ali oblastmi, ki so edine pravi krivec mojega propadanja. Ne zanikam dejstva, da je tudi to včasih mogoče. Menim pa, da je tako reagiranje večkrat le krinka, za katero skrivamo naše slabo poslovanje.

Kar običajna situacija, se vam ne zdi? Toda kaj storiti? Priznam, da se iz tega začaranega kroga ni kaj lahko izmotati. Poenostavljen recept bi lahko bil sledeči: ponovno odkriti ali prevrednotiti cilje vsakega našega dela; podrobno analizirati okolje, v katero smo postavljeni, in odkrivati njegove potrebe in želje; preveriti svoje lastne moči in le v luči teh načrtovati; poskrbeti za svojo sprotno izobrazbo. Pri izvedbi pa se otresti amaterske miselnosti, češ, »saj je vse dobro«. Prvi korak k premagovanju teh ovir lahko storimo s kakovostnim načrtovanjem, resnim izvajanjem in natančnim preverjanjem, ki je v bistvu le prva faza novega načrtovanja.

Krog je tako sklenjen. Kaj pa če v določenem trenutku spoznamo, da so naše moči omejene in da ne zmoremo več ne ritma ne programa, ki smo si ga zadali? Naj ostane to vprašanje odprto interpretaciji vsakega posameznika. Ob vsem tem pa vam puščam v premislek besede znanca, ki me je pred nedavnim presenetil z žal precej grenkim, a stvarnim vprašanjem: »In če nas je kljub vsem našim naporom le malo?« ns

NAŠI MISIJONARJI

Misijsko pismo Terezike Srebrnič

Goriška nadškofija ima že nekaj časa na svoji skrbi socialno zdravstveni zavod za žene in dekleta v kraju Sauzaná v državi Mali, zahodna Afrika. Tam od letošnjega februarja deluje tudi učiteljica Terezika Srebrnič iz Steverjana, ki se je zavezala, da bo tri leta posvetila dejavnosti v misijonih.

Svoje prve vtise je opisala v pismu, ki ga je nedavno objavil »Steverski vestnik«, št. 1/3 1989. Ker je njegova vsebina zelo zanimiva, pismo objavljamo tudi mi.

Vedno bolj spoznavam, da smo vsi otroci istega Očeta, bratje in sestre ne glede na barvo kože. Vsi imamo v sebi isto človeško dostojanstvo, pa čeprav stoji pred nami prašen, smrkvav, bos afriški otrok. Mi si navadno Afriko predstavljamo kot celino, kjer so vsi lačni, žalostni in umirajoči. A hvala Bogu, tu ni tako.

Ljudje niso ravno materialno bogati, imajo pa nujno za preživetje, predvsem pa so zadovoljni s tem, kar imajo. Zjutraj, opoldne in zvečer jedo toh, ki je kot prosenova polenta. Opoldne jo namakajo z omako, za praznike in slovesnosti pa skuhaajo riž. Seveda jedo iz ene skledice, z roko.

Ljudje tu v vasi so prijazni. V sebi nosijo neko umirjenost, naravni so z Bogom in naravo, kar smo mi z našim vrtočnim evropskim ritmom in z veliko hitrico že mogoče na žalost izgubili. So izredno solidarni med seboj in si pomagajo. Znaajo biti hvaležni in če jim izkažeš dobroto, tega ne pozabijo. Srečanje na cesti je tudi važno. Ko se srečata znanca, sovaščana, prijatelja, se takoj pozanimata, kako je z zdravjem, družino, otroki, ženo (ženami), živino.

Imajo poseben obred pozdravljanja in tudi me smo se že navadile na to. Zdi se mi zelo prijetno, človeško, da se za hip več lahko pomudiš z nekom. Danes popoldne sem se vračala iz centra, kjer delam, srečala sem starega moža (mi bi rekli razcapanega starca). Pozdravila sem ga. Takoj je spraveval po družini itd. Smejal se je sproščeno, igrivo in prijetno, ko sem mu odgovarjala (po pripravljenem obrazcu). Nato mi je želel božjega blagoslova, sreče. Kazal je na nebo, jaz pa sem odgovarjala Amina (Amen).

Bog je za nje neka danost, ki je nikdar ne postavljajo pod vprašaj. Vedno bolj znanstveniki odkrivajo, kako je afriški človek prežet z globoko neomajno vero, ki jo sedaj dopolnjuje vera v Jezusa Kristusa, če postanejo kristjani.

Pomislimo pač, da je tu Cerkev prisotna samo sto let. Ti ljudje imajo različne kulture, navade, običaje. V Sauzaná je veliko mož, ki imajo dve do tri žene. Cerkev pa zahteva od nas in od njih isto spolnjenje zapovedi in drugih predpisov.

V nedeljo pri maši je stopil ob koncu pred oltar starejši kristjan in rekel, da

ne morejo k obhajilu tisti, ki imajo več žen, tudi žene ne morejo prejeti obhajila. Elèn, ena izmed žen, ki delajo kot voditeljice delovnih skupin v našem centru, je to slišala v cerkvi in jo je to prizadelo. Po maši mi je to povedala. Rekla je: Jaz sem druga žena svojega moža in ne morem k obhajilu. Kako je to težko! Biti na gostiji in nič ne zaužiti. (Tu v našem okolju je gostija, hrana, veselje, da so skupaj in skupaj jedo, nekaj zelo pomembnega).

Pri tem mi je prišlo na misel naše dvatisočletno krščanstvo, kako smo postali plehki, mlačni in jalovi, pa smo prešli veliko in smo kristjani že od davnih časov. A kakšen zgled krščanstva lahko damo, pokažemo drugim? Kdor je veliko prejel, od tega se bo veliko zahtevalo. Tu je krščanstvo šele sto let in skušajo ga živeti po svojih močeh.

(Konec prihodnjič)

Novi mašnik v Indiji

Pater Jože Cukale piše: »Že pet mesecev sem brez kaplana, pa mi je obljubljen. Vendar sem v ognju vročih mesecev in pripeke vsakdanjika uspel zbrati dvajset strani o mojem vandraju po Evropi, Rimu, Parizu, Lurdu, Koroški in Goriški...

Pravkar smo končali devetdnevno (15. 6.) k Svetniku iz Padove in občutili smo živo moč Sv. Duha, prej pa smo imeli posvečenje novomašnika Randžita. Polno dela in polno zagona. Ob koncu devetdnevne so se kar štirje fantje javili za malo semenišče. Priporočam jih tebi in vsem bralcem KG v stanovitnosti. Ob takih dogodkih pozabiš na vročino, na neuspehe, kajti Cerkev v Indiji je polna bodočnosti...

Pater misijonar se zahvaljuje za KG in za mohorjeveke.

Z Madagaskarja

Po dveh mesecih je dospelo pismo Ivana Stante: »Ne morem iz hiše zaradi hudega ciklona. V Ivohibe smo odrezani od sveta, cesta je pretrgana, dva mostova je voda odnesla. Od novembra sem dobil pošto le dvakrat (pismo je z 31. marca). Pred tremi tedni je moj sobrat p. Elli zbolel za bilarsiozo. Bal sem se, da bo umrl. Prav nobene možnosti ni bilo, da bi dobili zdravilo vesnil, ki pomaga v taki bolezni. Zdravili smo ga, kakor smo vedeli in znali. Sedaj je nekoliko boljši, toda kakor hitro bo mogoče, mora na temeljito zdravljenje.

Za veliko noč smo krstili 21 katehumenov. Cerkev je bila vse dni polna, posebno mladina je lepo sodelovala. Za veliki teden smo obdarovali najbolj potrebne z obleko, hrano in tudi denarjem, da so tudi ti najbolj potrebni imeli veliko veselje.

Misijonar Ivan Bajec piše iz Slonokoščene obale

Ceprav so uradno tu počitnice, nam dela ne manjka.

Sedaj je tu deževna doba; malo manj vroče je, a še bolj vlažno. Na hidrometru, ki ste mi ga v Gorici darovali, je včeraj kazalo 92% vlage. Izgleda, da bo spet dobra letina in ljudje ne bodo vedeli kam s kavo in kakavom.

Čudež v Lurdu

V dneh, ko so bili naši goriški romarji v Lurdu, se je zgodilo čudežno ozdravljenje.

38-letni Ugo Mario Fisicaro, italijanskega porekla, a rojen v Argentini, živi sedaj v Madridu, kjer ima majhno delavnico. Letos v januarju je doživel avtomobilski incident, zaradi katerega je ostal paraliziran. Noge so mu odpovedale. Letos dne 20. junija je poromal v Lurd. Tu se je okopal v čudodelni vodi in nato bil pri maši, pri kateri je prejel tudi sv. obhajilo. Po obhajilu je izgubil zavest. Ko se je prebudil, je čutil, da lahko hodi. In je res začel hoditi.

Njegov primer raziskuje sedaj Bureau médical, to je komisija zdravnikov, ki je za to poklicana.

Papež na počitnicah

Sv. oče je letos odšel na počitnice v Dolino Aosta in sicer v vas Le Combes, kjer imajo svoj zavod salezijanci. Tako bo letos sv. oče gost salezijancev. Prihodno nedeljo bo poromal v Oropo, ki jo tudi naši romarji poznajo.

Čisto se je pozabila stara resnica, da človek ne more biti nič boljšega, kot če je dober. (Josip Stritar)

Kardinal Tomašek je obhajal 90 let

Praški nadškof kardinal František Tomašek je dne 30. junija obhajal 90 let. Rodil se je namreč zadnjega dne junija 1988 v vasi Studenka na Moravskem. Ob koncu prve svetovne vojne leta 1918 je končal gimnazijo v Olomouci in stopil v bogoslovje. Leta 1922 je bil posvečen za mašnika. Dokončal je tudi univerzitetne študije in postal profesor v bogoslovju. Toda leta 1950 je komunistični režim zaprl vse teološke fakultete in Tomašek je izgubil svoje mesto profesorja. Toda že leta 1949 je sv. oče Pavel VI. imenoval Tomaška za škofa v Olomouci, toda režimske oblasti v Pragi ga niso potrdile. Režim mu je odkazal majhno župnijo Bohusovo. Toda tudi tukaj ga niso pustili, ker ni hotel pristopiti v duhovniško društvo »Pacem in terris«, ki je društvo »patriotskih« duhovnikov. Aretirali so ga in poslali na prisilno delo za tri leta. Leta 1954 so ga izpustili in znova poslali na majhno podeželsko župnijo.

V tem času je Janez XXIII. sklical II. vatikanski koncil, toda škof Tomašek ni dobil potnega lista za ta koncil (1962), pač pa je lahko šel na drugo zasedanje po smrti Janeza XXIII., septembra 1963. Počasi so se razmere na Češkoslovaškem v toliko umirile, da je Pavel VI. leta 1965 imenoval Františka Tomaška za škofjskega administratorja v Pragi, ko je nadškof Beran postal kardinal in potem do smrti ostal v Rimu. Tomašek je v Pragi dočkal »češko pomlad« in kmalu nato invazijo sovjetskih čet, ki so zatrle Dubčkov »pomlad« (1968). Začeli so se novi hudi časi za Cerkev. Leta 1977 je Pavel VI. imenoval nadškofa Tomaška za kardinala, toda šele naslednje leto so partijske oblasti dale svoj pristanek, da Tomašek tudi uradno prevzame vodstvo praške nadškofije. Od takrat naprej je kardinal Tomašek simbol katoliške Cerkve v tej komunistični državi in neustrašen borec za človekove in verske svoboščine. Čeprav že tako v letih, je še vedno na braniku. Še lansko leto je pisal vladnemu predsedniku Strougalu: »Katoličani se zavedajo svojih pravic; še nadalje se bodo zanje borili in so pripravljeni se zanje žrtvovati.«

Letos se je kardinala spomnil najprej sv. oče Janez Pavel II. pri splošni avdijenci v sredo 28. junija. Pozval je k molitvi za kardinala in mu želel »temu vrednemu dostojanstveniku obilo zadoščenja in duhovne moči v njegovem neutrudnem pastirskem delu.«

Kardinala je obiskal Aleksander Dubček. Čestitke pa so mu poslali generalni tajnik Partije Miloš Jakeš, državni predsednik Gustav Husak in ministrski predsednik Ladislav Adamec.

V petdesetih letih zapor, v devetdesetih letih čestitke! Nekaj se spreminja tudi v deželi Češkoslovaški.

Umrla sta dva partijska voditelja

V Rusiji je umrl dolgoletni zunanji minister Andrej Gromyko. Njegova kariera se je začela že pod Stalinom, ko je postal sovjetski poslanik v ZDA. Nato je Gromyko nevdržno napredoval ter postal zunanji minister. Kot tak je vodil sovjetsko zunanjo politiko ves čas »hladne vojne« in postal nekaj simbol sovjetske nepopustljivosti v zunanji politiki in sovjetske ekspanzije. Kolikokrat je pri Združenih narodih rekel svoj »Njet« in so vsi dobri nameni padli v vodo.

Drug partijski prvak, ki je umrl, je pa Janoš Kadar na Madžarskem. V zgodovino je šel kot tisti, ki je poklical na Ogrsko sovjetske čete, da so zadušile madžarsko pomlad za časa Nagyja. Kadar je tudi pristal na to, da so dve leti kasneje Nagyja ustrelili. Kljub temu je v poznejših letih kot partijski sekretar le vodil do neke mere samostojno politiko in deloma ublažil partijsko diktaturo v svoji državi. Verjetno je tudi ta njegova politika pomagala, da je danes Madžarska tako krepko stopila na pot demokracije.

Italija še vedno brez vlade

Sredi meseca maja je italijanska vlada odstopila, ker so ji odrekli podporo socialisti. Potem se je dva meseca Ciriaco De Mita trudil, da bi sestavil novo vladno koalicijo, a mu ni uspelo prav zaradi ugovorov socialistov. Zato je predsednik Cossiga poveril Andreottiju mandat, naj poskuša srečo in združi sprte stranke ter sestavi novo vlado. Če tudi Andreottiju ne bo uspelo, bomo skoro zagotovo imeli predčasne volitve za parlament.

Srečanje novomašnika Karla Bolčine z mladimi

»Kakor je Oče mene poslal, tudi jaz pošljam vas.« Tako je vstali Kristus nagovoril svoje učence, naj gredo in nevernemu svetu oznanjajo veselo novico vstajenja božjega Sina, njegove zmage nad smrtjo in naj povsod pričajo o božji dobroti, o ljubezni, ki se daje in smo je deležni. Na to pot božjega poslanstva je stopil tudi naš prijatelj in brat Karlo Bolčina. Jezus je najbolj ljubil otroke in tako se je Karlo po duhovniškem posvečenju najprej srečal z mladimi, da bi z njimi delil milost, ki jo je prejel, ko je svoje življenje daroval Cerkev.

Karla je v soboto, 8. julija, pred vodom cerkve sv. Ivana v Gorici sprejelo lepo število skavtov, pa tudi drugih mladih, otrok in starejših prijateljev in sorodnikov. Najprej smo mu zapeli pesem »Glej na te darove« z zavestjo, da bo odslej Karlo imel moč dan za dnem pred nami opravljati obred zadnje večerje in s prijetnim občutkom, da je on sam za nas neizmeren božji dar. Nato ga je skavt v imenu vseh prisotnih pozdravil z ganljivimi besedami, ki so pričale o našem veselju nad tem dogodkom in nad dejstvom, da je Karlo po posvečenju postal Kristoforos, ker se je iz ljubezni do Boga izročil svetu, da bi v njem uresničeval božje kraljestvo ljubezni in miru. Pozdrav se je končal z zagotovilom, da bomo skavti ostali bratu Karlu vedno ob strani, v dejanjih in v molitvi, v srečnih in manj srečnih trenutkih ter da mu bomo z zgle-dom in pričevanjem pomagali omogočati ljudem srečanje s Kristusom.

Pomaknili smo se nato v cerkev, kjer so mladi glasovi z veselimi srci naznanili slovesnost dogodka in zapeli »Novi človek sem, ki se bo daroval, Bog me je za to izbral.« Začela se je maša, med katero se je z zbranostjo vsak izmed nas v svojem srcu srečal s samim seboj, s Karlom, z Bogom. Nekateri so na glas izrazili svoje prošnje, zahvale, čestitke, ostali pa so pustili, naj s tiho molitvijo spregovori njihovo srce in se Bogu zahvali za ta dan, za ta dogodek, za veselje, ki v tem trenutku obdaja vse naše zamejsko cerkveno občestvo.

Po maši smo se vsi pomaknili na vrt za cerkvijo, kjer nas je čakal osvežujoči prigrizek. Kmalu potem smo skavti zapeli bratu Karlu nekaj pesmi in mu z zabavnim skečem naložili nekaj nalog, ki bi jih moral opraviti, da bi si lahko zaslužil nagrado. Naloge seveda niso bile izvedljive, ampak prav s tem smo mu do-

kazali, da se mora kot skavt še marsikaj naučiti in da je njegova prisotnost v naši veliki družini odslej še bolj potrebna. Darilo smo mu seveda vseeno poklonili. Tako se je prijeten večer zaključil. Počasi smo se razšli in se začeli pomikati proti svojim domovom zopet v vsakdanje življenje, toda s to razliko, da smo se čutili bogatejše, ker je med nami fant — naš brat, ki je z veseljem pritrtilno odgovoril na Gospodov klic. Odkrel se je samemu sebi, da bi brez osebnih skrbi lahko v miru služil nebeskemu Očetu in se daroval bližnjemu. Da bi se lahko v božjem imenu lahko podal v novo življenje in postal opora ponižanim, potrjim, da bi postal občestna svetilka izgubljenim sinovom. Zato se naša srca radujejo in srečno vzklajajo: Hvala, Karlo, za tvoj dar!

D. H.

Muhasto vreme

Letošnji julij je dokaj muhast. V Jadranskem morju so se znova pojavile alge zlasti na italijanski strani morja, dočim je vzhodna, jugoslovanska manj prizadeta.

Hudo neurje je pretekli teden prizadelo vzhodno Slovenijo; v Prekmurju in na južnem Stajerskem so bile hude poplave; Mura je prestopila bregove in odnesla nekaj mostov. Tudi v Milanu in sploh v vzhodnih Alpah so prav tako imeli močno deževje in poplave. Pri nas na Primorskem imamo sicer kake plohe, vendar hujših nesreč do sedaj ni bilo.

Skavtske vesti

Tabor volčičev in vervec 1989

Letos so se voditelji goriških volčičev in vervec prvih odločili, da peljejo najmlajše na tabor v prosto naravo. Do sedaj so bili namreč poletni tabori vedno blizu kake hiše, župnišča ali koče. Zato pomeni letošnji tabor posebne vrste podvig. To lahko trdimo še zlasti, če upoštevamo potek tabora, ki je uspel v vseh ozirih.

Posebno atmosfero so letos ustvarili »Indijanci«, ki so ves čas iz obzirne razdalje sledili tabornemu življenju in ga usmerjali s svojimi navodili.

Ves program je potekal po načrtu, ki so ga sestavili voditelji goriških skupin. Tabor je vodila Loredana Petejan ob pomoči številnih starejših in mlajših roverjev in popotnic. Za duhovni del je skrbel g. Marjan Markežič, v kuhinji pa sta se dve mami pošteno trudili za več kot petdeset različnih želodcev.

Tabor se je vršil v tednu od 26. junija do 2. julija ob vhodu v dolino Trente pri vasi Kal-Koritnica. Tudi prostor, ki je izredno lep in primeren za šotorjenje, je pomagal k uspehu; niti dež, ki je več dni spremljal dogajanja na taboru, ni mogel pokvariti prijetnega vzdušja.

Med obiskovalci letošnjega tabora smo se posebno razveselili našega novomašnika Karla, ki je prišel skupaj z drugimi primorskimi novomašniki in bogoslovci.

B. Š.

Poletno delovanje SZSO na Tržaškem

Slovenska zamejska skavtska organizacija je tudi za letošnje poletje pripravila svojim članom pester program v obliki taborov v naravi. Ta trenutek v letu je posebno slovesen in pričakovan, saj ne gre za običajno obliko nekoliko drugačnih počitnic, ampak je to krona, višek letnega delovanja. To je trenutek tesnejšega stika z božjim stvarstvom, utrjevanja telesnega in duševnega zdravja, vzpostavljanja trajnejših in kakovostnejših odnosov med vsemi taborečimi.

Za 4 taborne bo poskrbela naša orga-

nizacija sama, nekaj članov pa bo sodelovalo še pri nekaterih drugih pobudah.

Poletno delovanje se je tako ravnokar pričelo in sicer s potovalnim taborom, kateremu bosta sledila še dva tabora izvidnikov in vodnic ter tabor volčičev in vervec.

Poglejmo koledar:

9.7.-19.7.: POTA '89 - potovalni tabor za najstarejšo vejo s stalnim delom v Logu pod Mangartom. Prijavilo se je kar precejšnje število novincev roverjev in popotnic ter drugih starejših članov, da so bili odgovorni za pripravo tabora prisiljeni deliti udeležence v dve skupini.

19.7.-2.8.: tabor A za vejo izvidnikov in vodnic (1., 3., 4. četa) bo prav tako v Logu pod Mangartom.

17.7.-31.7.: tabor B prav tako za vejo izvidnikov in vodnic (2., 5. četa) bo pa v Sodražici pri Ribnici na Dolenjskem.

2.8.-12.8.: tabor volčičev in vervec v Logu pod Mangartom.

Poleg tega se skupina 35 slovenskih skavtov iz različnih pokrajin pripravlja na poseben mednarodni tabor ALIJAM-BOREE, ki bo v Valcellini pri Pordenonu od 20. do 30. julija. Tabor sodi v okvir širšega podviga italijanske skavtske organizacije AGESCI, ki predvideva 100 istočasnih poletnih taborov v celi Italiji, za skupno število okrog 30.000 taborečih. Mednarodnega tabora v Barcisu se bodo udeležili tudi gostje iz Slovenije, Avstrije in Nikaragve, predviden pa je tudi prihod skupine poljskih skavtov.

Se ena pobuda, pri kateri bo sodelovala SZSO, je mednarodni tabor v Bazovici na področju T8. Skupaj s slovenskimi taborniki, raznimi naravovarstvenimi organizacijami in domačimi športnimi ter kulturnimi društvi bodo slovenski skavti ob ostalem sporedu spremljali tudi mimohod 250 skavtov iz cele Evrope, ki bodo v okviru mednarodnega skavtskega srečanja ERUOFOLK '89 potovali prav skozi našo pokrajino.

KATOLIŠKI GLAS
list za kritične bralce

Tržaški pokrajinski svet SSK o položaju po evropskih volitvah

Pokrajinski svet SSK je na svoji zadnji seji v sredo 26. junija preučil volilne rezultate evropskih volitev z dne 18. junija s posebnim ozirom na opredelitev slovenskih volilcev, tako v mestu kot v okoliških občinah. Ugotovljeno je bilo, da so se slovenski glasovi tudi tokrat razpršili, še bolj kot na drugih volitvah. Zato glasovi, oddani za Listo manjšin, s katero je sodelovala Slovenska skupnost, predstavljajo pomembno združevalno jedro za celotno slovensko manjšino. V primerjavi s prejšnjimi evropskimi in političnimi volitvami, kjer je SSK nastopala tudi v koaliciji, je Lista manjšin napredovala. Lista bi se bila še bolj uveljavila, ko bi jo vse manjšinske organizacije podprle. Na žalost sta tudi tokrat ena od krovnih organizacij in edini slovenski dnevnik ubrala pot razprševanja glasov in nista pokazala tistega odnosa do Liste manjšin, ki bi ga interesi slovenske manjšine v Italiji zahtevali. Pokrajinski svet SSK je zato negativno ocenil takšno zadržanje, ki ni v skladu z manjšinsko solidarnostjo in tolikokrat proglašeno potrebo po enotnosti med Slovenci.

Iz volilnih rezultatov tudi izhaja, da so slovenski socialisti skoro v celoti glasovali za PSI, ki je na sami vsedravnini ravni sklenila sporazum z Listo za Trst in sprejela na svojo listo deklariranega protislovenskega kandidata Camberja, ki si je za program postavil preprečitev zaščitnega zakona za Slovence v Italiji, kakor že dela v rimskem parlamentu. To dejstvo onemogoča kakršnokoli enotno akcijo Slovencev v boju za manjšinske pravice. Stranka bo to stanje temeljito preučila in zavzela ustrezna stališča.

Pokrajinski svet SSK je pohvalil pobudo prof. Lokarja na zadnji seji tržaškega občinskega sveta, na kateri je s predstavnikom zelenih zahteval postavitev dvojjezičnih tabel na Krasu in mu izrek solidarnost zaradi napadov, ki jih je na seji prejel.

Pokrajinski svet je obravnaval tudi pobudo mladinske sekcije SSK, ki je sezna-

nila Zelene iz Slovenije o nasprotovanju slovenske manjšine lokaciji sinhotrona pri Bazovici. Slednji so se obvezali, da bodo to vprašanje sprožili v skupščini SR Slovenije.

Pokrajinskemu svetu je bilo tudi sporočeno, da je Državni svet v Rimu ugodno rešil njeno pritožbo proti tržaški občini, ki je na lanskih rajonskih volitvah neutemeljeno dodelila mesto konzultorja na Zahodnem Krasu predstavnici DP, čeprav je imela manjši ostanek glasov kakor drugi predstavniki SSK. Tako bo SSK imela odslej v omenjenem rajonskem sosvetu dva predstavnika, ki ji po volilnih izidih povsem upravičeno pripadajo.

Na koncu je pokrajinski svet SSK odločno obsodil oživiljanje nacionalistične gonje proti slovenskim duhovnikom v Benečiji, ker ohranjajo narodne in verske vrednote med svojim ljudstvom, in jim izrazil bratsko solidarnost.

Bazovica

Pred tremi tedni je tržaški škof podelil zakrament sv. birne 38 otrokom, od teh 26 iz naše župnije sv. Marije Magdalene in župnije sv. Tomaža apostola. Prav gotovo bo ta birna ostala v najlepšem spominu, ker je bil obred zelo pripravljen in izveden. Cerkev je bila tako polna, da več ljudi je moralo ostati pri vratih. Toda ni dovolj lep spomin, če ni tudi trdne volje, da nadaljujemo po začetni poti. Starši in botri lahko največ prispevajo k zvestobi do Boga in Cerkve. Birmanci bodo priče drugim samo, če jih bodo starši in botri podpirali z dobrim zgledom. Zlasti je važen dober zgled z nedeljsko mašo. Kdor hoče gre lahko ob sobotah, če ima ob nedeljah kak drugi načrt. Vsako soboto je sv. maša ob 15.15 v Gropad ali na Padričah. Na Pesku je sv. maša že ob 9.15, v Bazovici pa ob 10.30.

Pripravljamo se na praznovanje farne zavetnice sv. Marije Magdalene, ki je bila izbrana od naših prednikov že leta 1336, ko je bila postavljena prva cerkev v Bazovici. V soboto, 22. julija, bo sv. maša zvečer ob 20.30; pri sv. maši bodo sodelovali otroci kolonije Slokad v Dragi.

Obisk pri novem kvestorju

V sredo, 5. julija, dopoldne je v Gorici novi goriški kvestor dr. Angelo Torricelli sprejel delegacijo Slovenske skupnosti, ki jo je vodil pokrajinski tajnik dr. Mirko Špacapan in sta ga spremljala še deželni predsednik SSK Marjan Terpin in goriški podpredsednik Marjan Breščak.

Visokemu državnemu zastopniku notranje uprave je slovensko zastopstvo izreklo dobrodoščilo na novem poslovnem mestu in ga seveda seznanilo s sedanjim položajem slovenske narodne skupnosti na Goriškem. Osredotočilo se je posebno na potrebo uzakonitve tistih zahtev, ki so Slovincem potrebne za normalen razvoj narodne skupnosti.

Novi kvestor, ki prihaja iz Sardinije, torej iz kraja, kjer se soočajo z nekaterimi podobnimi narodnimi vprašanji in ki je še prej, sicer za kratek čas, bival v Dolini Aosta kakor na Južnem Tirolskem, je izrazil vso pripravljenost, po svojih močeh in kompetencah, razreševati vprašanja, ki se slovenski narodni skupnosti v tej pokrajini postavljajo.

Plinovod Italija - Jugoslavija

Nekajletni pogovori med Italijo in Jugoslavijo o povezavi plinovoda za dobavo alžirskega plina Jugoslaviji zgleda, da so prišli v končno fazo. Družba SNAM, katera je zadolžena za izpeljavo zgradbe plinovoda, je pred kratkim dostavila zainteresiranim občinam Villesse, Gradišče, Farra in Sovodnje okvirni načrt, po katerem naj bi ta plinovod bil izpeljan. O tem načrtu se občinske uprave morajo izreči oz. dati gradbeno dovoljenje.

Sovodnjska uprava je glede tega priredila javno srečanje z občani v Kulturnemu domu v Sovodnjah v torek, 4. julija. Razprava je tekla tudi o upepeljevalniku in drugih vprašanjih, ki zadevajo sovodnjsko skupnost. Zaradi važnosti se to poročilo nanaša samo na vsebino oz. razpravo predstavljenega načrta za zgradbo plinovoda.

Povabilu občine se je odzvalo lepo število občanov. Srečanje je vodil župan Primožič, podžupan Klemš je pa razložil vsebino predstavljenega načrta. Prisotna sta bila še odbornika Devetak in Tomsič.

Klemš je najprej nanizal nekatere podatke in značilnosti načrta, ki so bile predmet razprave v občinskem odboru. V nadaljevanju je med drugim dejal, da na žalost živimo na točki, ki je velikega pomena v mednarodni gospodarski izmenjavi oz. politiki. Nato je prešel na razlago vsebine načrta. Plinovod visokotlačnega plina za Jugoslavijo se bo odcepil od že obstoječih naprav, ki so zgrajene v bližini avtoceste pri Villesu. Od Gradišča do Farre bo potekal vzporedno ob desni strani z avtoceste. Sočo bo plinovod prešel v rečni strugi nekaj sto metrov niže od mosta avtoceste, kjer se blizu izteka Vipava v Sočo. Tukaj bo plinovod prvič prečkal Vipavo, nato pa še pri rubijskem železniškem mostu. Nadaljeval bo pot vzporedno z železniškim nasipom proti Gorici do kapelice na pečanski poti, potem ob letališču čez cesto Gorica-Trst do državne meje. Tu bo zgrajena merilna oz. predajna postaja, za katero bo potrebnih pet tisoč kv m zemljišča.

V razpravi se je zvedelo, da je občinska uprava še predlagala družbi SNAM, naj bi se obenem z gradnjo tega visokotlačnega plinovoda poskrbela za razširitev plinskega omrežja na območju Sovodnj. Občinska uprava bo od blizu sledila izgradnji in poskrbela, da se povzroči na prizadetih zemljiščih čim manj škode. Kajti za izvajanje del bodo začasno zasegli 18 m širok pas. Cevi bodo vko-

Kolonija Slokad v Dragi

4. julija se je javilo kar 54 otrok od 6 do 14 let za zdravo bivanje v tem lepem kraju, ki ga vsi občudujemo, ker je oddaljen od hrupa, slabega zraka, saj je ves v zelenju, proč od vasi. Otroci se dobro počutijo. Imajo veliko iger na razpolago, trikrat na teden jih avtobus vozi v Sesljan na kopanje. V petek bodo šli na Barbano, si ogledali Gračež in Oglej. V nedeljo bodo starši lahko obiskali otroke in se veselili ob lepi lutkovni igri, ki jo otroci ob vodstvu pridne Tončke lepo pripravljajo. V koloniji bodo do 24. julija. Letos bo ena sama izmena, ker dela je društvu močno skrčila podporo.

pane od 1.30 do 90 cm v zemljo.

Odkodnino za zasežena zemljišča bo družba plačala na podlagi vrednosti obdelanega zemljišča. Po končanih delih se bo ta širok pas zemljišča predvidoma skrčil na sedem m, pet za cesto za posego ob morebitnih okvarah, dva m pa za varnostne naprave, ki bodo zgrajene na površju. Zasežena zemlja postane javna služnost.

Služnost bodo najbolj občutili lastniki zemljišč pri železniškem nasipu, kajti oni so že podvrženi petmetrski služnosti zaradi železnice, z dodatnimi metri za plinovod bodo oškodovani za nadaljnjih dvanajst metrov. Lastniki sicer zemljišča lahko obdelavajo, vendar v slučaju potrebe na plinovodu ne morejo zahtevati nobene odkodnine.

Načrt o plinovodu je sicer v okviru mednarodnih trgovinskih izmenjav in tudi znak dobrih odnosov med obema državama, vendar za slovensko narodno skupnost bo plinovod ena rana več, posebno še za sovodnjsko občino.

Remo Devetak

Vanda Jerkič

V goriškem mestu je bila široko znana Vanda Jerkič vd. Donati. Ljudje so jo poznali, ker je vodila znano trgovino optičnih predmetov Donati na korzu. V tej trgovini je bila najprej prodajalka in se specializirala v optiki. Pomagala je gospodaru Umberto Donatiju. Ta je bil judovskega rodu in se je med zadnjo vojno rešil tako, da se je skrival v Trstu. Vendar se je že prej dal krstiti.

Gospodar Donati ni bil poročen. Videl je skrbno, mlado in veselo pomočnico in jo zaprosil za roko. Tako sta se poročila leta 1963. Ko je mož umrl, je vodstvo trgovine prevzela Vanda popolnoma v svoje roke. Ljudje so jo imeli radi, ker je bila uslužna in je znala tudi popustiti v ceni. Letos je bila trgovina večkrat zaprta, ker je gospodinja zajela huda in neozdravljiva bolezen. Najprej se je zdravila v Trstu na Katinari, zadnje tedne pa v Gorici. Z vsemi močmi se je upirala bolezni in še za sv. Petra in Pavla se je vpisala za romanje na Sv. goro. Toda bolezen je bila močnejša od njene volje; v četrtek 6. julija je v bolnišnici umrla; stara 66 let.

Pogreb je bil v goriški stolnici v so-

boto 8. julija. Udeležilo se ga je veliko število njenih prijateljev in znancev. V cerkvi je pel z moškimi glasovi pomnožen stolniški zbor, na pokopališču pa so se od svoje članice poslovile pevke stolnega zbora.

Pok. Vanda je bila namreč od otroških let članica goriške Marijine družbe in že kot deklica je pristopila k zboru, ki je pel v stolnici pri slovenski maši, ter ostala zvesta do zadnje bolezni.

Ob koncu zadnje vojne je bila upravna domobranskega glasila Goriški list. Kot tako so jo v maju 1945 jugoslovanske oblasti aretirale. Pozneje so jo imeli zaprto v Idriji in Ajdovščini. Čez čas so jo izpustili. Kljub temu je prišla na seznam oseb, ki so jih v maju aretirali in vrgli v brezna. Temu se je ona samo nasmehnila.

Počivaj, Vanda, v Bogu poleg svojega moža. Sorodnikom naše sožalje.

Mature v Gorici

Na Nižji srednji šoli Ivan Trinko v Gorici so izdelali zaključni izpit naslednji dijaki:

III. A

Bevilacqua Martina, Brisco Erika, Cerniv Luciana, Devetak Tanja, Favretto Barbara, Lacovig Erika, Paulin Ivana, Petejan Kristina, Tabai Monica, Devetak Aljoša, Devetak Marco, Di Battista Milko, Marassi Mattia, Maraz Mauro, Primosig Saša, Princ Robert, Skarabot Sandro, Skarabot Steno.

III. B

Bresciani Sara, Gravner Jana, Sajin Mailyn, Sfiligoj Katja, Sobani Alenka, Bresciani Mitja, Cescutti Igor, Cernic Borut, Devetak Alan, Faganel Marco, Feri Erik, Florenin Igor, Hlede Jurij, Humar Dario, Lisci Demis, Menis Sebastiano, Miklus Denis, Pahor Nikolaj.

III. C

Bello Federica, Bizaj Nataša, Cernic Mirjam, Juretic Emanuela, Maraz Raffaella, Perla Elena, Zerjal Marlenka, Cevdek Mitja, Drufovka Marjan, Drufovka Martin, Gereon Christian, Graunar Cristian, Hlede Valter, Klanjscek Matej, Povše Igor, Tonsig Igor, Vizintin David, Zaccaron Paolo.

III. D

Brajnik Erika, Brisco Nataša, Gaeta Katja, Hlede Carol, Jazbar Nadja, Miklus Nataša, Stekar Katjuša, Suc Daria, Tomsic Katja, Baradel Franco, Brajnik Andrej, Cosutta Erich, Korec Mario, Paolletti Roberto, Mucci Tomaž, Pisk Ivan.

III. E

Kovec Martina, Marassi Daria, Maraž Michela, Marson Monica, Suc Tamara, Vizintin Tanja, Vogric Silvana, Vogrič Kristina, Benedetti Cristian, Cerv Alessandro, Ferletic Anton, Ferletic Dario, Hlede Saša, Juretič Andrej, Lo Grasso Walter, Marvin Christian, Qualig Maurizio, Seni Patrick.

III. oddeljeni razred Doberdob

Cadez Elena, Ferletic Katja, Frandolic Barbara, Gergelet Barbara, Iarc Mirta, Narduzzi Antonella, Soban (Sobani) Nataša, Ferfoglia Matej, Gergelet David, Leghissa Marco, Zampar Federico, La Capra Teresa (privatistka).

Dvojno slavlje v Parizu

V nedeljo, 2. julija, je v Slovenskem domu v Parizu vladalo praznično vzdušje: med pariške Slovence je prišel novomašnik Lucijan Potočnik iz Kranja, da bi med njimi daroval svojo prvo sv. daritev; zakonca Kogoj pa sta praznovala 25-letnico poroke. Čeprav so mnogi že odšli na počitnice, se je v cerkvi sv. Terezije ob Slovenskem domu zbralo veliko število ljudi, da bi se z novomašnikom in Kogojevimi zahvalili Bogu za prejete darove. V čudovito okrašen cerkvi so novomašnika s šopkom cvetja in toplimi besedami pozdravili slovenski otroci iz Pariza. Z g. Potočnikom je somaševalo šest duhovnikov, med katerimi seveda francoski prijatelj prof. Guy Lafon, g. Flis in g. Nace Čretnik, ki je imel tudi slavnostni nagovor. Poudaril je predvsem pomembnost novomašnega slavlja med pariškimi Slovenci: tudi mladi duhovniki, ki začnajo svojo težko pot odpovedi in služenja bližnjemu, bi morali spoznati stvarnost Slovencev po svetu in njihove duhovne potrebe; slovenska Cerkev pa naj bi še naprej zavzeto spremljala Slovence na tujem, saj tam, kjer se je ohranila vera, se je ohranilo tudi slovenstvo. Prelat Čretnik je v novomašno slavlje lepo vpletel 25-letnico poroke primorskih ro-

jakov Tončke in Jožeta Kogoja. Odkar sta se vključila v slovensko pariško skupnost, sta ostala zvesta in zanesljiva sodelavca, vedno pripravljena pomagati, pokončna v svoji zvestobi Bogu in narodu. Marsikomu pa bi lahko bila za zgled v podpiranju slovenskega tiska. Že dolgo sta med drugim naročena na tržaško Mladiko, na knjige Goriške Mohorjeve družbe in na Katoliški glas. Po sv. maši so vse prisotne čakale v dvorani Slovenskega doma slavnostno pogrnjene mize. Ob dobrotah, ki so jih pripravili Kogojevi in novomašnikovi pariški prijatelji, in ob slovenski pesmi so v pariški večer izzvene najboljše želje za uspešno delo mladega duhovnika in za še veliko srečnih skupnih let srebrnoporočencev. v.Š.

Škof žrtev atentata

V Afriki so letos postali žrtve nasilja že številni misijonarji; zadnja žrtev je škof v Mogadisciu v Somaliji. V nedeljo zvečer je škof msgr. Peter Salvatore Colombo odmaševal v svoji katedrali. Ko je odhajal iz cerkve, je na vratih nanj streljal neki moški in ga ubil. Škof je imel 67 let in je bival v Mogadisciu že od nove maše dalje leta 1947.

Radio Trst A

OBVESTILA

Poletne predstave SSG, Trst

Za letošnje poletne predstave na prostem je SSG pripravilo Slehernika in Zupanovo Micko. S to slednjo bo gledališče nastopilo: v nedeljo, 16. julija - Slivno pri Terčonovih; v ponedeljek, 17. julija - Opčine - Prosvetni dom; v torek, 18. julija - Mačkolje - Borov gozdček; v četrtek, 20. julija - Bazovica - gostilna Pri lipi; v petek, 21. julija - Zabrežec - v Hribenoi; v soboto, 22. julija - Repen - Pokrajinski muzej; v nedeljo, 23. julija - Prosek - Kulturni dom. Začetek predstav ob 21. uri.

Udeleženci potovanja v Turčijo so naprošeni, da dvignejo potovalke in programe na upravi Katoliškega glasa vsak dan od 9. do 11. ure razen sobote.

Izlet v Turčijo ostane tako, kot je bil programiran.

Tržaški izletniki za Turčijo naj dvignejo potovalke in program v trgovini Fortunato.

V cerkvi na Greti bo v nedeljo 16. julija ob 17. uri vsakoletna sv. maša za slovenske vernike. Letos je god Karmelske božje Matere ravno na to nedeljo.

DAROVİ

Za Katol. glas: N. N., Rupa namesto cvetja na grob pok. Vande Jerkič 100.000 lir.

Za Katol. glas: tiskarna Budin v spomin g. Jožeta Juraka 100.000; Roberta v isti namen 20.000; druž. Zavadlav v isti namen 50.000 lir.

Za Katol. dom: Ljubka Bratuž v spomin pok. Vande Jerkič Donati 50.000 lir.

Za Katol. dom: Stolne pevke v spomin drage Vande Jerkič Donati 410.000; K. K. 100.000 lir.

Za cerkev na Sv. gori: N. N., Podgora 100.000 lir.

Za cerkvico v Cerovljah: petdesetletniki iz Devina-Nabrežine ob življenjskem jubileju 337.000 lir.

Za dela v Marijinem domu v Rojanu: Loredana Piščanc ob smrti mame Emilije 50.000; Rudolfovi ob prvi obletnici smrti tete Eme 100.000 lir.

V spomin na Ivana Vatta ob 6. obletnici smrti darujejo žena Ema in hčerki Rožica in Rosana za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu 100.000, za cerkveni pevski zbor 100.000, za Vincencijevo konferenco 100.000 lir.

Za barvna okna v cerkvi v Bazovici: Pepka Rožančeva ob 8. obletnici smrti moža Antona Marca 50.000; Marija Babič Kale 5.000; Mirjam Fonda v spomin očeta Avguščina 10.000; Zorka Križmančič 40.000; Marija Ražem 100.000; za okno sv. Cirila in Metoda N. N. iz Trsta 50.000; žena Mondo v spomin Bruna 20.000; Marija Žagar v spomin brata Edvarda 50.000; Francka v spomin moža Karla Kale 20.000; N. N., Trst 30.000; Zoro in Marija Semčeva ob zlati poroki 70.000; Franko Milčič iz Gropade 50.000; ob krstu Martine Mezgec 28.000; dar birmancev 337.000; Lucio in Elvira Baitz ob obnovi mirodilnice 50.000; družina Natural v spomin Stefanije Gornik 10.000; ob srebrni poroki iz Trsta 100.000; ob krstu Manuele in Mateja 40.000; v spomin Stefanije Bornik 50.000; N. N. 50.000; Vida Renčelj v spomin svojih rajnih staršev 50.000 lir.

Za cerkev v Padričah: N. N. v spomin Justine Grgič 30.000; Karla Kralj v spomin Marije Kralj 10.000; Karlo in Marija Hrovatin v spomin Marije Kralj 10.000; Kale Karlo v spomin matere Stefanije 20.000; Marta Kale v spomin matere Stefanije 20.000 lir.

Za slov. misijonarje: K. K. 100.000; N. N., Rupa 150.000 lir.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu: Zofi Umek 10.000; Viktorija Kosmač 150.000; Nadja Savi v spomin na dragega nečaka Tea 50.000; Gracija Gerdol ob drugi obletnici smrti Jurija Zupančiča 50.000; Marija ob rojstnem dnevu drage mame 20.000; N. N. v spomin na drage pokojne

20.000 lir.

Za Sklad M. Čuk: prijatelji Simona Makuca Damjan, Goran in Milan v spomin na prof. odv. Andreja Makuca 100.000 lir.

Vsem podpornikom našega lista Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Ob smrti gospoda Jožeta Juraka izraža sožalje Slovenska prosvetna Matica iz Trsta.

Ob smrti prof. Andreja Makuca izražajo najgloblje sožalje sinu Simonu in njegovi družini.

Simonovi sošolci

†
Dne 14. julija poteče eno leto od smrti duhovnika

Petra Šorlija

S hvaležnostjo se ga spominjajo družine Kuštrin, Manfreda in Šorli sestre in nečaki
Trst - Sv. Ivan, 10. julija 1989

†

Z žalostjo v srcu sporočamo, da je v noči od 5. do 6. julija na poti domov nenadoma umrl v Banja Luki (Jugoslavija)

JOŽE JURAK

župnik in urednik našega lista.

Pogreb je bil v Novem mestu v torek 11. julija iz kapiteljske cerkve na mestno pokopališče.

Pokojnemu gospodu naj bo Bog bogat plačnik za vse dobro, kar je s pisano in govorjeno besedo napravil za božje ljudstvo. Ohranili mu bomo hvaležen spomin.

Gorica, 11. julija 1989

Uredništvo in uprava Katoliškega glasa

ZAHVALA

Ob smrti drage

Vande Jerkič Donati

se iskreno zahvaljujemo osebju v goriški bolnišnici, vsem dobrim osebam, ki so jo obiskovale, duhovnikom, ki so zanje somaševali, stolnemu pevskemu zboru za petje v cerkvi in na pokopališču ter vsem darovalcem cvetja in za molitve zanje.

Piran - Gorica, 9. julija 1989

Milena Jerkič in Pavlin

Širite „Katoliški glas“

KATOLIŠKI GLAS

tednik - uredništvo in uprava: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorica - Tel. 0481/533177 - telefax 533177 - pošt. tek. račun: 11234499
poduredništvo: Vico delle Rose, 7 - 34135 Trst - Tel. 040/414646

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Pošt. plačana v gotovini - skupina II/70%
Dovoljenje pokr. poštne uprave iz Gorice
Izdaja: KTD Katoliško tiskovno društvo (Società Tipografica Cattolica srl - Riva Piazzutta, 18 - Gorizia - P.I. 00054100318)

Tiska: Tiskarna Budin v Gorici

Cena posamezne številke: 1000 lir

Letna naročnina: Italija 40.000 lir
inozemstvo 55.000 lir
zračna pošta 85.000 lir

Oglasila: za vsak mm višine v širini enega stolpea: trgovski oglasi in osmrtnice 500 lir, k temu dodati 19% IVA

Naši svetovalci so vam na uslugo zastonj . . . in vam bodo šli na roko.

V kmečko-obrtnih posojilnicah najdeš lju-di, ki so ti podobni, s katerimi se boš lahko odkrito pogovoril. Ko potrebuješ finančno podporo; ko želiš iztržiti največ za svoje prihranke; ko potrebuješ strokovno mnenje, ali pa samo prijateljski nasvet.

KMEČKE IN OBRTNE
HRANILNICE
IN POSOJILNICE

v Furlaniji-Juljski krajini

Tvoja domača banka